

2 Ny ledelse i Trondheim
Frikirke

3 Hjem etter lang
tjeneste i Mali

8 Møt far og sønn Stærk

Nr 6. 28. juni 2017 Årgang 135
Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

VELLYKKET Et skoleprogram som har til hensikt å redusere vold i skolen, har vist seg å være svært vellykket. Derfor vil myndighetene at det skal implementeres i hele landet. På bildet besøker utdanningsministeren, Dr. Sabri Saidam, prosjektets TV-show. Ministeren er mannen med bart og briller, som står blant barna i bakgrunnen.

**Freds-
arbeid
gir**

HÅP

Frikirkens partner i Midtøsten, Det Palestinske Bibelselskapets prosjekt for å redusere vold i skolene er så vellykket at myndighetene ønsker å innføre det i hele landet. Dette gir håp og glede!

Side 12-13

Gruppesamlinger på Visjon

Nytt i år på Visjon er at det blir gruppesamlinger etter Hits for alle-møtene.

Gruppene dannes første dag på Visjon og vil fortsette å møtes resten av festivalen i tjue minutter etter hvert Hits-møte, for å samtale om dagens tema. - Her ønsker vi at hele menighetsfamilien skal være med, hvor gruppene består

av ungdommer, godt voksne, familier og deg som er alene på Visjon, sier festivalleder Børge Greaker.

Pastor i Østsida Frikirke Rune Tobiassen er taler og foredragsholder på Visjon, og han synes konseptet er spennende.

- Det er ikke tvil om at det pekes på en gene-

rell utfordring for oss kristne. Vi trenger hjelp til å snakke om troa vår og hva det betyr for oss. Og ikke minst hva dette betyr praktisk for min hverdag. Her får vi hjelp til å snakke om troa vår, sånn at det blir mer naturlig i hverdagen, sier han.

Sammen med Jesus ut til mennesker

Trondheim Frikirke skriver i disse dager et nytt kapittel i menighetens historie. 11. juni hadde vi festgudstjeneste med ordinasjon og innsettelse av fire nye eldste til tjeneste. Uken etterpå var det tid for ny festgudstjeneste med dåp av en kinesisk familie på fem.

Med to barn, mor og besteforeldre ble hele tre generasjoner døpt under gudstjenesten. Samme dag vedtok menighetsmøtet ansettelse av Helge Standal som ny hovedpastor for Trondheim Frikirke.

Visjonen vår er «Sammen med Jesus ut til mennesker». Det siste året har vi samtalt mye om hva denne formuleringen betyr for menigheten. En 15 år gammel visjon har fått dypere innhold. Vi har arbeidet med hvem vi vil være som menighet og som enkeltmedlemmer, og vi har utfordret hverandre. Høsten 2016 vedtok menighetsmøtet verdier for menigheten: Inkluderende, ekte og raus. Dette er verdier som vil strekke oss og utfordre oss både som enkeltmedlemmer, fellesskap, virkegreiner og ledere for all fremtid. De skal

forme kulturen vår og prege strategiene våre. Vi er mange forskjellige mennesker med ulike erfaringer, meninger og gaver, og det er inspirerende å få tjene sammen med felles mål. Vi har fått møte den oppstandne Jesus og vil gjerne dele det vi har sett og hørt med mange, mange flere.

Menigheten har kommet gjennom et krevende, men også lærerikt år der vi har drevet menighetsarbeid på dugnad med frivillige i nesten alle roller. Det er stor grunn til å takke Gud som har velsignet og gitt oss krefter, kjærlighet og visdom. Menigheten blomstrer takket være de mange som har tatt i bruk sine gaver og ressurser for å utvikle menigheten og få gjort de mange daglige oppgavene.

Vi får stå på skuldrene til de mange som har lagt ned mye arbeid i menigheten gjennom mange år, både ansatte og frivillige. Takknemlighet fyller oss når vi tenker på alle som har gitt store deler av livet sitt for å bygge Trondheim Frikirke. Vi takker for tidligere ansatte, ledere og frivillige som nå bygger Credo Frikirke Trondheim og vi ber om rik velsignelse over arbeidet som er i gang. Vi har fått god hjelp av tilsynsapparatet og takker spesielt John Arne Gladsø og Bjørn Roger Stien som har vært «sette-eldste» det siste året. Menighetens tilsynsmann dette året har vært Arnfinn Østerberg som har

Helge Standal begynner som hovedpastor i Trondheim fra september.

bidratt med veiledning og oppmuntring. Vi er også takknemlig for god hjelp fra Frikirketorget i omstillingsprosessen.

Vi gleder oss til september når Helge Standal starter som hovedpastor. Helge er 62 år og gift med Kari. Helge kommer fra en stilling som sogneprest i Sykkylven. Han har vært prest i flere menigheter i Den norske kirke og var initiativtaker til å starte «Bymenigheten Sandnes», før han for syv år siden flyttet til Sykkylven. Standal var også aktiv i opprettelsen av Willow Creek Norge. Trondheim Frikirke har fått en hovedpastor som har lang erfaring og som kan hjel-

ELDSTE Det nye eldsterådet i Trondheim Frikirke består av Lars-Gøran Strømhaug, Lise Trondsen Sagdahl, Sveinung Sørhaug og Ole Jørgen Stevik.

pe oss videre i arbeidet med å bygge en menighet som når nye mennesker med evangeliet.

Det arbeides fortsatt med ansettelse av to pastorer til med vekt på barne- og ungdomsarbeidet. Forhåpentligvis vil dette lede til flere ansettelsler tidlig på høsten.

Sommerhilsen fra menighetsrådet i Trondheim Frikirke.

Pastorteam i Kristiansand Frikirke

På menighetsmøtet i Kristiansand Frikirke søndag 18. juni ble Hilde Grøthe og Harald Eikeland kalt til pastorer, og vil inngå i menighetens pastorteam. Pastor Hilde Grøthe blir pastor i 50 prosent stilling med hovedansvar

for forkynnelse, mens Harald Eikeland blir pastor i 100 prosent stilling med hovedansvar for diakoni. I tillegg til daglig leder Endre Sagedal og FriBU-pastor Stein Arve Graarud vil de utgjøre menighetens pastorteam.

TRIO Hilde Grøthe(t.v.), Endre Sagedal og Harald Eikeland.

Smak av folkehøyskole

Helgen 29. september – 1. oktober inviterer Stavern folkehøyskole frikirkeungdommer og andre unge i videregående skole til en unik opplevelsesshelg. Et folkehøyskoleår på 48 timer blir mulig! Møt linjetilbudene, noen av årets elever og skolens personale. For 350 kroner blir det mulig å få en smak av et år ved Stavern folkehøyskole.

- Foreldre, besteforeldre, onkler, tanter og andre, gi invitasjonen videre til unge i ditt nærmiljø, oppfordrer kortkursansvarlig Arnfinn Løyning. - Menighetene er oppfordret til å sende kontaktinfo på aktuelle deltakere. Mer informasjon om kortkurset kommer på skolens hjemmeside www.stavernfhs.no

Møt brobyggerne i Bryne

Søndag 6. august klokka 1900 kan du møte alle Midtøstendeltakerne fra Bridgebuilders i Bryne Frikirkje. Deltakerne vil da dele av erfaringene sine fra det de har vært gjennom på Bridgebuilders del 1, i Rogaland.

Takker for 24 år i Mali

Anne-Lise og Torstein Baltzersen kom hjem fra Mali 10. mai, etter nesten 24 års tjeneste for Frikirkens misjonsarbeid i landet. Nå venter en ny tilværelse i Flekkefjord for det aktive ekteparet.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**

Det har vært et innholdsrikt år og noen intense uker i vår for Anne-Lise og Torstein Baltzersen. Når Budbæreren treffer dem under Reformasjonssymposiet på Stavern folkehøyskole, har de fortsatt ikke rukket å fordøye alle omveltningene. - Nå har vi hatt det så intenst både med oppbrudd, overgang til Norge, kjøp av ny leilighet og flytting, at jeg har ikke tatt meg tid til å føle på sorg og savn enda, sier Anne-Lise. - Men det vil nok komme. Jeg har felt noen tårer når jeg har vært alene i bilen, og jeg kjenner klumpen i halsen rett som det er, sier hun. Søsteren og svogeren hennes tok imot dem på flyplassen da de landet i Norge. - Det har gått veldig i ett, så jeg har ikke fått de store reaksjonene jeg heller, forteller Torstein.

- Akkurat nå synes jeg det er godt å komme til et land hvor trafikken er velregulert og disiplinert, ler han, og påpeker at luftkvaliteten her hjemme gjør godt for helsen. - Det er riktig nok kaldere, men jeg tror kroppen har godt av det likevel.

NYE UTFORDRINGER

Anne-Lise har møtt flere nye oppgaver dette siste arbeidsåret i Mali. - Jeg ble utfordret til å treffe nye mennesker og besøke nye steder. Dette hadde sammenheng med at en familiefar var blitt kristen, men han ville vente med dåp til hans kone var klar for å la seg døpe, forteller hun. I mellomtiden fikk hun

anledning til å undervise både henne og andre familiemedlemmer, blant annet datteren deres. - I tillegg til dette ble jeg utfordret til å undervise ei ung dame, som noen kolleger hadde blitt kjent med i nord. Nå befant hun seg i Bamako i sør, og hun ble med meg innimellom til den nevnte familien og disse ble gode venner. Jeg har aldri før undervist en fulanikvinne i Bamako som allerede har en kristen mann, og jeg ser jo for en forskjell det er når man er i en familie der mannen allerede er vant til å be og ta del i undervisningen. Så det var en ny erfaring for meg der i sør, å kunne følge en fulanikvinne frem til dåp.

MENINGSFULLT

Hun opplevde det sterkt å følge kvinnen i en prosess kombinert av tro og frykt for hva familien ville si. Etter planen skulle kvinnen la seg døpe 1. pinsedag, men Anne-Lise har ikke fått det bekreftet etter at de ankom Norge. - Dette er uansett ikke en slutfase for denne kvinnen, men tvert imot starten på et nytt liv. Jeg er veldig glad for at en kvinnelig misjonær fra Etiopia skal følge henne opp, og dessuten andre kvinner og barn i hennes nærhet, sier hun. I sin tid i Bamako har Anne-Lise aldri spist så mange

VELKOMST Anne-Lise og Torstein Baltzersen fikk en varm velkomst fra menigheten i Flekkefjord Frikirke da de kom hjem fra misjonstjeneste i Mali. (Foto: Inger Moi Fredheim).

middager eller overnattet så mange netter hos fulanierne, som over de siste månedene. - Det har vært et veldig intenst arbeidsår. Like fullt har det vært det mest meningsfulle arbeidsåret jeg har hatt i sør, hvor vi har vært i ti år, sier hun.

TAKKER FOR FORBØNN

Torstein har hatt ansvar for litteraturarbeidet med trykking og utgivelser på latin og arabisk mens de har vært i Mali. - Det har for det meste gått greit, og med hjelp fra gode muslimske venner som leser korrektur har det løst seg fint, sier Torstein. Både andaktsbok og kalender har det blitt det siste året, og liturgi for konfirmasjon og tekster om menighetstukt var det siste han arbeidet med før hjemreisen. - Menighetstukt må man ha hvis man skal være en skikkelig kirke, skyter Anne-Lise inn. - I prinsippet er det Luthersk lære som gjelder, og vår opplæring tar utgangspunkt i Luthersk tro og lære. Våre afrikanske misjonærkolleger synes også det er fint å forholde seg til det og ha det

OMSTILLING Det har vært en hektisk vår for ekteparet Baltzersen, som likevel tok seg tid til Reformasjonssymposiet på Stavern folkehøyskole.

som et utgangspunkt, sier hun. Ekteparet Baltzersen har allerede rukket å være med på Kristi himmelfartsstevne og Reformasjonssymposium siden de kom hjem. I Flekkefjord Frikirke ble de møtt med stor velkomsthelg. - Dessuten har vi vært på nasjonalfest med eritreere og vi vil gjerne være med og hjelpe våre nye landsmenn med norskopplæring og andre ting. Til alle abonnenter og lesere av Budbæreren ønsker vi å rette en varm takk for forbønn i alle disse årene. Vi har følt oss båret i bønn hele denne tiden, sier Anne-Lise og Torstein Baltzersen.

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

La gresset ditt være grønt

Ferien står foran oss. Mange lever strevsomme liv og ønsker at feriemånen skal være ideell. Når den daglige rutinen er borte, er det faktisk en del som strever enda mer. Bor du alene, merkes dette enda mer. Har du familie, merker du DET også... Forventningen om sol og idyll, kan skape enda mer press. Noen vil gjerne ha vanntette tips for kranglefri ferie med familien.

Familieterapeut Jan Ståle Grøtteland mener vi forventer for mye av hverandre i ferien og at fallhøyden blir stor. I stedet for å stresse for å få "den vellykkede harmoniske ferien", oppfordrer han oss til å ta lange pauser og nyte de små ting. Han anbefaler oss å ta både krangler og værmeldinger litt mer avslappet. Gresset er grønt uansett. Om ikke vi får det helt til. Kanskje vi ikke får til å slappe av en gang. La nå ikke det også bli et stress om å bli uthvilt.

Lek i regnet, i stedet for å ergre deg over skyene, sier Grøtteland. Det er mye vi kan være frustrert over i familie, menighet og samfunn. La oss nå forsøke å gi slipp på frustrasjoner, stress og krav.

Vi er skapt til å være lekende mennesker. Ikke bekymre oss over alt, tenke på alt, måtte ha den fulle oversikten. Ta et fugleperspektiv og se at de detaljene vi henger oss opp i, kan kanskje få lov til å være der. Slik er kanskje også Guds perspektiv. Kanskje han kan vise oss enn annen sti i gresset, at det går an å være sammen med noen nye mennesker denne sommeren, ikke kun de man er «forventet» til å skulle ha det idyllisk sammen med. Gud gir oss noe nytt, når vi gir slipp.

Se at gresset er grønt på din side av gjerdet, og la oss bare VÆRE.

ÅRGANG

BUDBÆREREN 1982

Presbyteriemøtene – utnyttet ressurs?

Østre, Søndre og Vestre presbyterium avvirket sine årsmøter første helgen i juni. Slik møtene fungerer i dag, synes de å være en utnyttet ressurs i Frikirken.

I alle fall kan det være forhold rundt møtene og presbyteriestyret som Frikirken vil være tjent med å drøfte nærmere i tiden som kommer. Med den ordning som Frikirken har nå, der mange saker går direkte til synodemøtene, blir det langt mellom de «store» sakene på presbyteriemøtene. Forholdsvis mye av tiden går med til å drøfte referater fra arbeidet i toårsperioden, regnskap og budsjetter. Det er også nødvendig, men når flere opplever at møtene bare får en «sandpåstrøingsfunksjon», bør det vel ikke avsettes mer tid til dette enn strengt tatt nødvendig. Man kan savne en generell drøfting av den åndelige og arbeidsmessige situasjonen i presbyteriet. Minst like viktig som å se på hva som har skjedd i den siste perioden, er det å trekke linjer for dagens og morgendagens arbeid. Slik er ikke lett å formulere med tanke på saklisten, men mye ville være vunnet om man satte av god tid til plenumsdrøfting av styrets og formannens rapport. De vil ofte inneholde verdifulle momenter for en perspektivrik samtale, uten at denne nødvendigvis må munne ut i konkrete vedtak. Presbyteriestyret er et viktig organ i Frikirken (...) Presbyteriestyrets oppgave er vanskelig. Av respekt for og hensyn til unge og lovende arbeidere, er det vel best om disse får tid til å vokse seg sterke før de største oppgavene blir lagt på deres skuldre.

Jon Magne Lund, Bb nr 19

JOHN ARNE GLADSØ
Jag@ntebb.no

Trossafari

For et par helger siden leste vi Matteus 28, 18-20:

Da trådte Jesus fram og talte til dem: «Jeg har fått all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.

Vi har kjent dette på kroppen. Eva Karin (kona mi) og jeg fikk dette kallet helt konkret for 10 år siden. Jesus ba oss "gå", og etter noe usikkerhet gikk vi.

Vi har fått være med på å bygge en levende frikirke i Steinkjer sammen med Jesus og andre overgitte disipler. Vi har i disse årene lært mye om hvordan Gud leder, åpner dører. Legger til rette og velsigner det hele. Han har vist oss veien, og han har bevist at han er med hele veien, alle slags dager.

For oss har dette vært en oppdagelsesreise i Guds veiledning og vi våger å ha forventninger også til de kommende årene. Vi er rett og slett spente på hva Jesus leder oss til videre.

I vår var vi med å arrangere trossafari i Steinkjer. 8-klassingene gikk på rundtur i byen og besøkte alle trossamfunn.

Vår oppgave var å fortelle om frikirken, med noe ekstra trykk på vårt eget ungdomsarbeid og konfirmasjonstilbud. På samme turen var de innom Moskeen, Jehovas

vitne og Humanetisk forbund. Spørsmålene sto i kø og noen av dem fikk vi tid til å besvare; "Hvem ber du til, og hvorfor? Hva er forskjellen på dere og folkekirken? Hvordan er deres konfirmasjon? Hvor får du lønna di fra? Tror du at Jesus sto opp igjen? Når kan vi komme på fredag? Hvorfor er du kristen? Du har kule briller forresten..."

Det kom ingen provoserende og vanskelige spørsmål som vi hadde forberedt oss på...

Etter at alle saftglassene var borte og en heldag med ungdommer i kirken var over, tenkte jeg; for en fantastisk gratis-sjanse til å fortelle om vår kirke og min tro, "uten at det skal være forkynnende" riktignok... Men vi får lov til å være personlige og fortelle når de spør...

Så spør i vei, sier nå jeg! Jesus gav oss oppdraget å "gå", kanskje kan en av måtene å "gå" på være å tilbringe tid sammen med mennesker som har spørsmål, være med på deres trossafari. Jeg er selv redd for å få vanskelige spørsmål, med de aller fleste har enkle spørsmål om tro. Et av redskapene for dette er Alphakurs, det er en form for trossafari. Fire hundre tusen nordmenn gikk på alternativmesser i fjor. Mange mennesker er med andre ord ute på trossafari.

Vi bør møte dem, be for dem, og be dem med.

Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke
ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
Fast medarbeider fra kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbareren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøepapir
Tilsluttet Fagpressen

Derfor vil jeg ikke bli pastor

ERIK FJELLESTAD

Jeg har vokst opp med en far som pastor og en barndom i pastorbo-lig. Kristen kultur rant inn med morsmelka og jeg kjente tidlig alle kirkebyggets kriker og kro-ker. Sjargongen og fasettene ved kirkelivet ble gradvis tydeligere, og dette ble et stadig større bilde jo eldre jeg ble. Menighetsmøter ble en realitet i ungdomstiden, og jeg fikk øynene opp for kirkepoli-tikk, meninger, skeptisisme og hjertesaker. Bildet har etter hvert blitt veldig stort. Altfor stort. Det er knapt grenser for hva kirke-rommet skal og kan romme. Så jeg har lært meg kodene og det å navigere det kristne kulturelle terrenget. Det i seg selv er ikke veldig komplisert. Det vanskelige er å navigere dette terrenget fra hjertet, og ikke fra hodet eller automatikken. De siste årene har jeg jobbet i kirke. Det har aldri vært et problem å finne noe å gjø-re for å fylle timene. Agenda er det i haugevis. Utfordringen min har vært å kjempe for rom og til-stedeværelse nok til å høre hva hjertet sier. Å være stille nok til at Den hellige ånd kan komme med sine innspill. Å få tid til å faktisk lytte etter Guds retning etter bøn-nene er bedt. Å ha sabbat, finne hvile og gode livsrytmer. Det er i

pausene, på studieturene og når jeg har vært helt borte i lengre perioder jeg har funnet rom til dette. Hvor jeg har stoppet opp nok til å finne tilbake til hvilken i livet, nye tanker og tydeligere retning. Mens jo lengre tiden går fra disse periodene, jo mer slår autopiloten inn. Jo viktigere blir menneskers stemmer. Jo lettere blir det å bruke tiden på det som brenner heller enn å investere langsiktig. Jeg har ikke blitt pas-tor. Jeg har aldri ønsket å bli pas-tor. Men jeg har lenge vært tyde-lig på at jeg vil jobbe med kirke. Det brenner jeg for. Men jeg vil ikke bli pastor. Jeg vil ikke bære menigheten på mine skuldre. Føle ansvar for alle meningene som dukker opp i tide, i utide, og til stort sett alle tider. Jeg er redd det ville slukt meg levende. Jeg er en samvittighetsfull sjel. Jeg har en stor nok kamp mot å leve etter menneskers forventninger som det er.

«... og det var han (Jesus) som ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister og noen til hyrder og lærere ...» Han ga ikke én kvinne eller én mann til å være alt sammen. «... for å utruste de hellige (de troende; kirken) til tjene-ste ...» Ikke for å være til tjene-ste for alle de hellige. «Ut fra ham (Jesus) blir hele kroppen sammenføyd og holdt sammen ...

alt etter den oppgave hver enkelt har fått tilmålt, så kroppen (kir-ken; de kristne sammen) vokser og bygges opp ...» (Efeserne 4:11-16).

Når jeg studerer Apostlenes gjerninger, Paulus brev og den tidlige kirkebevegelsen ser jeg al-dri konturen av den ene pasto-ren. Eller pastorer i det hele tatt. Jeg ser råd, team, og sammenset-ninger av ulike utrustninger. Le-dere som utrufter, ansvarliggjør og frigjør nye ledere. Ikke alt pakket sammen i ett menneskes

kropp. Jeg ser mange mennesker som sammen lager én kropp.

Derfor vil jeg ikke bli pastor. Ikke slik jeg opplever rollen i våre kirker i dag. Jeg vil ikke stå alene. Eller føle at jeg skal være alt for alle. At jeg ikke kan for-svinne en periode uten å være redd for at alt faller sammen. Je-sus var ment til å være den ene. Ikke jeg. Jeg vil heller gjøre opp-gaven jeg er tilmålt til. Så kan noen andre ta ansvar for resten. Det får ligge på hans skuldre, ikke mine.

Jesus var ment til å være den ene. Ikke jeg.

Nådegaver

Når Korinterbrevet gir instruksjoner om nåde-gavene står det om ulike mennesker med forskjellige gaver og tjenester. Hvilke har du? Hvilke har jeg? Kapittelet avsluttes med «Men vær ivrige etter å få de største nådegavene!» Her skal vi ikke være beskjedne! Mange som har stått i mektige tjenester der de får se Guds kraft, har gjer-ne gått en tornefull vei. De har hatt en for-ventningsfull tro og ikke gitt opp. En hel-bredelsespredikant fortalte at han hadde bedt for 1000 mennesker før han så den første bli helbredet. Det ble en test på ly-dighet og utholdenhet.

Jostein Ek i menighetsbladet for Meløy Søndre Frikirke

Hverdagsliv

Er du klar over hvilke ringvirkninger det kan ha, at du deler din tro med en person? Din historie rører folk. Del ditt liv, din historie, din personlige erfaring med Jesus. Hvem treffer du på bussen, i butikken, på konto-ret eller på torget i dag? Det begynner med en bevissthet i det livet du lever. Blant folk flest. Lev avslappet, autentisk og åpent. La Jesus få skinne gjennom deg. Det handler om prioriteringene våre. Om vennskap og tid. Om et hverdagsliv som er koblet på Je-sus. Inspirert av Jesus kan en helt vanlig samtale bli et guddommelig møte mellom jord og himmel.

Anne Gustavsen i Korsets Seier

Noe nytt

Det finnes vel en indre lengsel hos de fles-te om å få oppleve at det skal skje noe nytt i livet, en indre fornyelse. Gud er alltid opp-tatt av å hjelpe oss til å søke ham og finne ham i Ordet, slik at det nye livet kan spire fram. Profeten Jesaja var sendt av Herren for å gi folket nytt håp. Han møtte et folk som levde i mismot og håpløshet. Når de så framover så de ingen framtid, og så de seg tilbake ble de motløse med tanke på veien de hadde gått. Da er det Jesaja roper ut sitt budskap, han varsler en ny tid. Noe nytt skal spire fram.

Ivar Gjerdi i Dagen

Det viktigste for meg er at Jesus Kristus er Skriftens kjerne og stjerne

I slutten av mai arrangerte Stavern folkehøyskole og Frikirken et Reformasjonssymposium. Kortkursansvarlig ved skolen, Arnfinn Løyning og deltakerne er svært fornøyd. En katekismemesse i Stavern kirke var et av høydepunktene. Vi har spurt flere ansatte i Frikirken, om hva Luther og reformasjonen betyr for dem.

Arnfinn Løyning

Kjersti Gulli Petersen

Hilde Margrethe Sæbø

Endre Sagedal

Deltakerne på Reformasjonssymposiet fikk møte foredragsholdere som så både bakover og framover. Reformasjonens betydning for vår samtid, ble også nøye belyst. Et panel diskuterte hvorvidt vi trenger en ny Reformasjon. Svaret ble nei, men

noe kan likevel blankpusses eller revitaliseres. Bibellesning var et av temaene.

Under Katekismemesen i Stavern kirke var Jarle Skullerud og Ruth Stokstad Nielsen liturg/predikant. Dette er en messe pastor i Fredrikstad Frikirke Per Eriksen har utarbeidet. Ståle Gilberg og flere fra Stavern Frikirke spilte under messen.

- Det var egentlig menighetsrådet i Gressvik kirke som henvendte seg til oss og spurte om vi kunne tenke oss å lage en slik messe i forbindelse med jubileumsåret. Vi har tidligere framført både Cash-messa (Messe i sort) og Cohen-messa (Broken hallelujah) på Gressvik, så det var nok derfor de spurte oss om å gjøre dette også. Akkurat som på de to andre messene har Tom Erik Hasselgård vært sentral sammen med meg i planleggingen, utvelgelse av sanger og lignende. Jeg har jobbet mest med selve innholdet i formidlingen og oppbyggingen av messen. Den ble framført første gang i Fredrikstad Frikirke 7. mai, og vi skal gjøre den igjen på Gressvik menighetscenter 13. oktober og så på synodemøtet, sier Per Eriksen til Budbæreren.

- Jeg synes det er flott å løfte fram

grunnleggende luthersk kristendomsforståelse gjennom messa. Kanskje kan det få noen til å tenke at Luther fortsatt er verdt å låne et øre til. Jeg tenker vel ikke at dette er noe som kan revitalisere noen menigheter, men det kan være et fint innslag som peker på de grunnleggende tingene i troen. Og ettersom sangene er såpass neddempede er det en messe som jeg tror gir en slags ro og konsentrasjon om dette, sier Eriksen.

- Hva betyr Luther for meg i tjenesten? Vanskelig å svare på. Luther har jo hele livet vært en av mine store helter. Teologien hans er en del av ryggraden min som troende, og det preger så klart forkynnelsen. Jeg er ikke den som stadig siterer Luther, men jeg håper forkynnelsen min helt grunnleggende er luthersk. Hans forståelse av lov og evangelium, hans vektlegging av skriften og nåden, hans lære om det allmenne prestedømme og kalletikken - er umistelige i forkynnelsen, sier Per Eriksen til Budbæreren. Vi har stilt et knippe deltakere noen spørsmål. Hilde Margrethe Sæbø Fjeldstad, pastor i Lillesand Frikirke, Endre Sagedal, daglig leder i Kristiansand Frikirke, Kjersti Gulli Petersen, pastor i Ørsta Frikirkje og Arnfinn Løyning, kursarrangør fra Stavern folkehøyskoles side.

- *Hvorfor deltok du på Reformasjonssymposiet? – og hvorfor er det viktig at også vårt kirkesamfunn markerer jubileet?*

- Jeg gledet meg til å friske opp kunnskapen om reformasjonen og få ny innsikt i Martin Luthers teologi. Det var også viktig for meg å samtale med andre som er opptatt av hvilke konsekvenser vår lutherske tros-lære får i dag. Jeg kjente at jeg rett og slett var sulten på å snakke teologi, sier Hilde Margrethe Sæbø Fjeldstad.

- Det var en fin mulighet for påfyll og inspirasjon, samt å kunne være flere fra kirka sammen. Hilde Grøthe og Harald Eikeland var også med, sier Endre Sagedal.

- Jeg deltok på Reformasjonssymposiet først og fremst fordi jeg treng-

te faglig påfyll til tjenesten min, og det fikk jeg! Jeg har gjennom mange år jobbet i «økumenikken» og trenger derfor mer kunnskap om Luther og luthersk tenkning og teologi. Jeg tror flere enn meg har et lavt bevissthetsnivå om Luther. Derfor vil markeringen av jubileet hjelpe oss til både å gå tilbake til kildene, bli mer bevisste på hva Luther faktisk sto for, og hjelpe oss til å rydde unna noen av forvanskningene som har skjedd underveis. Samt tørre å ta et oppgjør med det vi ser som ubehagelig og vanskelig, som hans antisemittisme, sier Kjersti Gulli Petersen.

- *Hva betyr Luther for deg og din tjeneste?*

- Ettersom jeg hørte på kritiske innspill fra representanter for andre kirkesamfunn, kom det bare rett fra levrå at jeg er begeistret for Luther! Og det er jo ikke rart. Jeg mener at han har skjønnet hovedpoenget i den kristne tro, og formidlet det på en frigjørende måte. Jeg mener at Den augsburgske bekjennelse gir oss den beste hjelp til å forstå og anvende det Bibelske budskap, sier Hilde Margrethe Sæbø Fjeldstad.

- Tror vår lutherske vektlegging på den objektive frelseslære, «det var nok det som Jesus gjorde», er det som står fremst, sier Endre Sagedal.

- For meg er det nok vekten hans på Kristus alene, Skriften alene og nåden alene og at uklare tekster bør leses i lys av de som er klare. Det er med og gi meg stor frimodighet både i møte med og på vegne av Guds ord, sier Kjersti Gulli Petersen.

- Martin Luther som person har nok ikke betydd så mye for meg, men bekjennelsesskriftene vi har etter han, har betydd svært mye for meg i min tjeneste. Tiden på Luthersk Bibel og Menighetsseminar fikk være med å forme meg som en luthersk teolog, forkynner og leder, sier Arnfinn Løyning.

- *Hva er viktig for deg i så måte, i dag som pastor/medarbeider i Den Evangelisk Lutherske Frikirke?*

- At Jesus Kristus er Skriftens kjerne og stjerne. Min utdannelse i en

luthersk tradisjon, og videre mitt arbeid ved luthersk Bibel- og menighetsseminar har gjort at utfordringen ved å dele ut Guds ord rett, som både lov og evangelium, ligger langt framme i bevisstheten. Dersom vi først har skapelsens nåde på plass, er det fortsatt like viktig å forkynne både Guds vilje for våre liv og Guds nåde i våre liv. Noe Luther sier i skriftet om den kristne frihet, (sitert fra s. 98 hos Magerøy) er veldig viktig for meg: «I forkynnelsen trenger vi å høre både loven og kravet, og løftet og nåden. Men bare det siste har kraft til å skape et nytt, åndelig menneske, ved troen på Kristus. «Slik strømmer en glad kjærlighet til Herren fram av troen, og av kjærligheten en glad, villig og fri sjel som tjener sin neste på eget initiativ, så den ikke holder regning med takknemlighet eller utakknemlighet, ros og ris, vinning eller tap», sier Hilde Margrethe Sæbø Fjeldstad.

- Nå jobber jeg mer som daglig leder, ikke så mye pastor. Men at vi kan skape fellesskap som er med å åpne hjertene oppover og utover, sier Endre Sagedal.

- Jeg skulle ønske at vi igjen fikk hedersbetegnelsen «lesere» i Frikjerka. At vi ble kjent for å være et Bibel-

lesende og Biblelskende folk, som lar oss forme av alt det gode fra den boka og formidler gleden over Guds tale og kjærlighet videre til andre, sier Kjersti Gulli Petersen.

- Utsagnene om nåden alene, skriften alene, troen alene og Kristus alene gir meg hvile i troen, og preger mitt liv og min forkynnelse. Luthers lille katekisme er for meg blitt mer og mer kjær som et livsbejaende bekjennelsesskrift, sier Arnfinn Løyning.

-Trenger vi en ny reformasjon? – og hva trenger vi i så fall å reformere?

- Jeg tenker at vi trenger en Bibelreform. Nå er Bibelen og hjelp til bibellesning tilgjengelig på mange forskjellige digitale plattformer i tillegg til på papir. Likevel er det mye som tyder på at mange i menighetene våre mangler gode vaner for selv å ta til seg av Guds Ord. Dette kan vi ha mye større fokus på. Tror det er viktig å gi folk gode opplevelser med Bibelen, for å gi dem mot til å ta fatt selv. Inviter Bibelreisen til deres nærmiljø, inviter Anne Kristin Aasmundtveit og andre fortellere til menigheten din. Oppmuntre et par stykker i menigheten til å dra på tekstleserkurs og fortellerkurs hos

Bibelselskapet. Det er så mange muligheter nå. Bruk litt tid på å sette dere inn i alle de gode hjelpemidlene som finnes, sier Hilde Margrethe Sæbø Fjeldstad.

- Jeg tror vi trenger å leve i daglig fornyelse – både i eget liv og i fellesskapet. Ny reformasjon: Vil hjemmene, og våre naturlige møtesteder, få en enda større plass i menighetslivet? – at vi er med og bringer kirken til folket, ikke bare folk til kirken, sier Endre Sagedal.

- Hvis vi ikke snakker om en total omveltning, men forandring og forbedring, må vi alltid leve i en form for reformasjon. Vi må tørre å spørre oss selv og hverandre: Hvor har vi forlatt Guds ord? Og hvordan kan vi gjøre Ordet levende og aktuelt for mennesker i vår tid uten å gå på kompromiss med det, spør Kjersti Gulli Petersen.

- Jeg tror ikke vi trenger en ny reformasjon, det er verken grunnlag for og eller åpenhet for det. Vi trenger derimot en frimodig fornyelse av det aller mest grunnleggende i vår lutherske arv. Som en fri luthersk bekjennelseskirke mener jeg vi har store muligheter til å forene, og bidra til å fornye det økumeniske fellesskap i vårt land, sier Arnfinn Løyning.

MESSE Katekismemesse i Stavern kirke med Ståle Gilberg (t.h.) og band deltok. Her ser vi Sigrun Sundet Sandstad på vokal og Ole Hagen på gitar. (Foto: Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek).

Stærk samtale

Tidligere pastor Dagfinn Stærk og sønnen Bjørn som er uttalt ateist, møttes til samtale om tro under reformasjonssymposiet på Stavern folkehøyskole.

Tekst og foto: **GEIR ARNE JOHANSEN**

Vårt Land-journalist Håvard Nyhus ledet samtalen mellom far og sønn. Dagfinn har vært pastor i 32 år i henholdsvis Hønefoss, Halden og Mo i Rana. Han skriver bøker, er politisk aktiv og blir formelt pensjonist til høsten. Sønnen Bjørn er forfatter, jobber i it-bransjen som programmerer, og er fast spaltist i Aftenposten. Som pastorsønn var møter og aktiviteter i kristen regi en naturlig del av oppveksten til Bjørn. Det var først da han kom i tenårene at tvilen meldte seg. - Jeg forsøkte veldig hardt å begrunne troen rasjonelt, men til slutt klarte jeg det ikke. Bruddet var veldig kontant, og skjedde sommeren da jeg var 16 år. Gud forsvant ut av min verden, og har ikke kommet inn i den siden, forteller Bjørn. For pappa Dagfinn var det hardt å svelge. - Det er jo ikke uvanlig at det går litt opp og ned i den alderen. Men selv om det var hardt å høre det, tok vi ham veldig på alvor. Vi skjønte at han hadde tatt et valg og måtte ta til etterretning at sånn var det dessverre, sier Dagfinn.

CODE VERDIER
Både far og sønn likte å lese i Bibelen som barn, og da særlig historiene fra Det gamle testamente. - Da jeg stod til konfirmasjon sa jeg at jeg ville være en kristen. Jeg hadde ingen spesiell opplevelse, men det var likevel som at Jesus flyttet fra hodet til hjertet. Og jo mer jeg leser og undersøker nå, dess mer overbevist og trygg blir jeg på troen, sier Dagfinn. Også for Bjørn var oppveksten i familien Stærk preget av en god og positiv tro, frem til det sa stopp. - Mitt problem med troen er selve troen.

CODE VERDIER

CODE VERDIER
Både far og sønn likte å lese i Bibelen som barn, og da særlig historiene fra Det gamle testamente. - Da jeg stod til konfirmasjon sa jeg at jeg ville være en kristen. Jeg hadde ingen spesiell opplevelse, men det var likevel som at Jesus flyttet fra hodet til hjertet. Og jo mer jeg leser og undersøker nå, dess mer overbevist og trygg blir jeg på troen, sier Dagfinn. Også for Bjørn var oppveksten i familien Stærk preget av en god og positiv tro, frem til det sa stopp. - Mitt problem med troen er selve troen.

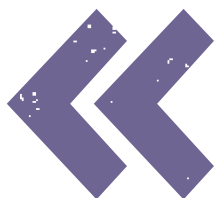

Jeg synes det er en dårlig måte å forholde seg til Gud på, at relasjonen skal være basert på tro, forklarer Bjørn. Verdien som har påvirket ham i stor grad har han imidlertid lyst til å ta med seg videre. - Jeg skriver mye politisk om hvordan vi kan gjøre verden bedre, og det er noen perspektiver som har blitt med meg videre der. - Men gjør du ikke da opp regning uten vert, undrer Nyhus. - Nei, jeg mener at Gud ikke finnes. For meg er frelsen det vanskeligste av disse ordene å forholde seg til, for det er så nært knyttet til den kristne teologien. Men jeg tror at det er noe grunnleggende sant i det, for mange kristne, sier Bjørn. Dagfinn synes det er vanskelig å skulle definere hvem Gud og Jesus er, og hvilke konsekvenser denne relasjonen har for livet. - For meg har det blitt mer fremtredende, at Jesus er skriftens kjerne og stjerne. Det er et bilde som jeg føler er dekkene for mitt eget gudsforhold. Bjørn har en veldig god innsikt, både i teologi og i kirkehistorie. Han har innsikt, og han gjør det på en respektfull måte, påpeker

Dagfinn. - Kristen tro er jo ikke noe som jeg på noen måte vil avsky. Det er så mange som ikke kan noe om kristendommen. For mange her i landet er det bare snakk om gamle, mørke, triste myter, legger Bjørn til.

RASJONELT VERDENSSYN

Han mener det er viktigere at man er kristen på en god måte, når man først er det. - Så lenge man finner det gode, ser jeg ikke et poeng i å angripe det, sier han. Nyhus påpeker at Bjørn bruker typisk kristne begrep i sin uttrykksform, som synd, skyld, skam og frelse, og lurer på om han er sikker på at han ikke er troende? - Jeg er nok ikke det. Det er mer at dette er verktøy som det er nyttig å bruke, for å kunne forklare og beskrive. Ifølge Dagfinn og Bjørn har de en fast tradisjon på å gi hverandre bøker til jul. - Vi har helt tilfeldig kjøpt bøker til hverandre av samme forfatter, men med ulike titler. Den siste boken han fikk av meg handlet om Jesus-vekkelsen på 70-tallet, som jeg kjente godt til selv, forteller Dagfinn. Bjørn på sin side setter pris på

Jeg synes det er en dårlig måte å forholde seg til Gud på, at relasjonen skal være basert på tro.

Om tro

disse bøkene, og fant det interessant å lese historien om hva som skjedde da ungdom ble med i Jesus-bevegelsen. På spørsmål fra Nyhus om Bjørn er for opptatt av å filtrere tro gjennom hodet, svarer Dagfinn at det ikke er noe galt i å bruke intellektet. - Mange har kommet til tro på den måten også, men vi har alle et ansvar for hva vi gjør. Jeg kan ikke si til Bjørn at han skulle gjort sånn eller sånn. - Jeg har et rasjonelt syn på hvordan verden ser ut. Det er sånn jeg er, og det kan jeg ikke endre på. Jeg tror at kristendommen krever noe mer enn å tenke seg rasjonelt frem til en gudstro, sier Bjørn.

EKTE FØLELSER

- Dette kan vi bebreide Luther for ellers, kommenterer Nyhus til latter fra salen. Dagfinn tenker seg tilbake til tidligere år, da familien bodde i nord, før han svarer. - Etter nattverden er det noen som beskriver en hellig ro. I Mo i Rana likte Bjørn å være med på fellesmøter. Kanskje det var atmosfæren som påvirket deg, sier han og henvender seg til Bjørn. - Ja, de minnene og den følelsen har jeg tatt med meg, og den følelsen er ekte og den setter jeg pris på å ha opplevd, reflekterer han. Det finnes mange ulike oppfatninger av hvem Gud er, men det er ikke et be-

TROSSAMTALE Håvard Nyhus fra Vårt Land (til venstre) ledet samtalen mellom far og sønn, Dagfinn og Bjørn Stærk.

stemt gudsbilde Bjørn vil avvise.

- Jeg tror ikke på noen av versjonene av den gud vi blir fortalt om, verken som en god kraft eller som en personlig frelser. Men det er jo så mange versjoner av gud, alle har vel sin versjon. Når det er sagt, er det fascinerende å utforske andre grener av kristendommen, slik jeg har gjort. Det er en fantastisk stor variasjon i verden, og interessant å se hva som legges til grunn for den troen og det gudsbildet man har. - Hadde det vært enklere å forholde seg til tro, dersom alle hadde det nøyaktig samme gudsbildet? - Nei, det tror jeg ikke. Hvis jeg tilhørte en retning av kristendommen der det ikke var så viktig hvilken retning man hadde, kan det hende at jeg ikke hadde funnet noe å kolliderer med. Men det vet jeg ikke. Du må nesten ha en gud som vil noe med livet ditt, hvis det skal være noen vits. - Vil du noen gang vende tilbake, tror du? - Det kan skje alle og enhver, men jeg klarer ikke å se det for meg.

Den umulige troen

I sitt foredrag på Staveren folkehøyskole satte forfatter, samfunnsdebattant og uttalt ateist Bjørn Stærk ord på begrepene synd og frelse slik han ser det.

- Jeg er ateist. Det vil si at jeg ikke tror at Gud finnes, eller at synden kom inn i verden fordi Adam og Eva spiste eplet av Kunnskapsens tre, sier Bjørn Stærk. Til gjengjeld har han fått en stadig større respekt for begrepet «synd», som en måte å forklare verdens lidelser: Krig, terror, og andre onde handlinger. - Synd er det navnet som kristne gir det onde vi mennesker gjør. Og det er et ladet ord, sier Stærk.

BEGREPET «SYND»

For et par år siden ble det kjent i media at flere journalister i inn- og utland hadde plagiert saker og fabrikkert kilder. Sakene vakte stor oppsikt, og de fleste involverte gikk i forsvar da de ble konfrontert. Etter en stund la det seg. - Hvorfor ble det sånn, undrer Stærk. - Det oppstod et tomrom, et rom der det ikke har skjedd noe kriminelt eller noe du mister jobben for, men som likevel ikke er greit. Og det er det vi kaller «synd», et begrep vi har med oss fra kristendommen, sier Stærk.

Han synes synd er en god måte å beskrive lidelse på, fordi det er med på å ansvarliggjøre oss som mennesker. Samtidig er synd noe av det skumleste Bjørn Stærk vet om, fordi lidelsen i verden da har med ham og oss å gjøre. - Hvis du ønsket å leve syndefritt før i tiden, kunne du la være å drepe folk rundt deg eller gi folk noe å spise når de var sultne. Nå er verden blitt både større og mindre. Vi vet om mye mer av verdens lidelse, og vi kan gjøre noe med den til en viss grad. Dermed kan vi trekke en direktelinje mellom våre handlinger, eller mangel på handlinger, og verdens lidelse, sier Stærk.

SEKULÆR FRELSE

Kampen mot homofili er etter hans mening en av de største syndene, fordi det ødelegger mennesker og frarøver dem lykke. - Synd er ikke den eneste måten å forstå lidelse på. Det handler også om uvitenhet. Vi ser ikke ting slik de virkelig er, og vi forstår ikke vårt eget beste. Da er løsningen kunnskap, opplysning og erkjennelse. Kunnskap er viktig, men kunnskap alene gjør ikke verden bedre, sier han, og trekker frem kolonitiden som eksempel: Var det en stor synd som ble begått, eller skyldtes det menneskets uvitenhet? Ifølge teologen Aquinas er hovmod og grådighet roten til all synd, fordi vi sikter for høyt og gaper over for mye. Jeg synes det europeiske koloniveldet er et godt eksempel på det. For en grådighet, og for et hovmod! Ifølge Stærk er det få ord som har mistet så mye makt over oss som samfunn på så kort tid som synd, nåde, frelse og fortapelse. - Men selv om ordene er borte, tror jeg at vi som kultur fortsatt bærer med oss mye av dette.

- Norge er et post-kristent samfunn, men det følger oss selv om vi ikke tror lenger. Det er litt som å besøke fyrrømmet: Noen steder er det kaldt, andre steder varmt. Men det store navnløse fjellet står der fremdeles selv om vi ikke lenger kaller det for synd, påpeker han. - Lidelse kommer av det vi gjør eller ikke gjør, men vi bruker andre og kanskje dårligere ord for det. «Salig er de ydmyke». «Elsk din neste som deg selv». Disse uttrykkene sitter dypt i oss, og de ligger som et uuttalt premiss i debatter. Selv vi gudløse slipper ikke unna dette, sier Stærk. Han tror at «frelsen» er her også for dem som ikke tror på Gud. - Jeg tror vi finner den sekulære frelsen i to ting; framskrittet og velferdsstaten. Framskrittet er en sekulær frelse, det samme er velferdsstaten. Den gjør det gode for alle andre også, ikke bare for deg og meg. Framskrittet representerer en god fortelling, på samme måte som velferdsstaten. Men selv om dette er gode ting, er det bare halve sannheten. Mennesker dør fortsatt av sykdommer som vi har medisiner for. Naboen din er fortsatt ensom, til tross for det gode helsetilbudet. Staten har lover og byråkrater, men den har ikke alt. Noe må vi også gjøre, understreker Stærk. - Den sekulære frelsen gjør lidelsen om til politikk, og når det er politikk er det ikke ditt problem lenger. Jeg tror ikke det finnes noen frelse, verken i kirken, staten eller i samfunnet. Heldigvis tror jeg heller ikke på dommedag.

Fortalte om livet som Jesus-soldat

VG-journalist Rut Helen Gjøvert som ble landskjent gjennom dokumentarserien «Frelst», delte sin historie på Stavern folkehøyskole under reformasjonssymposiet.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**
Foto: **ANNE-KRISTINE B. WIECEK**

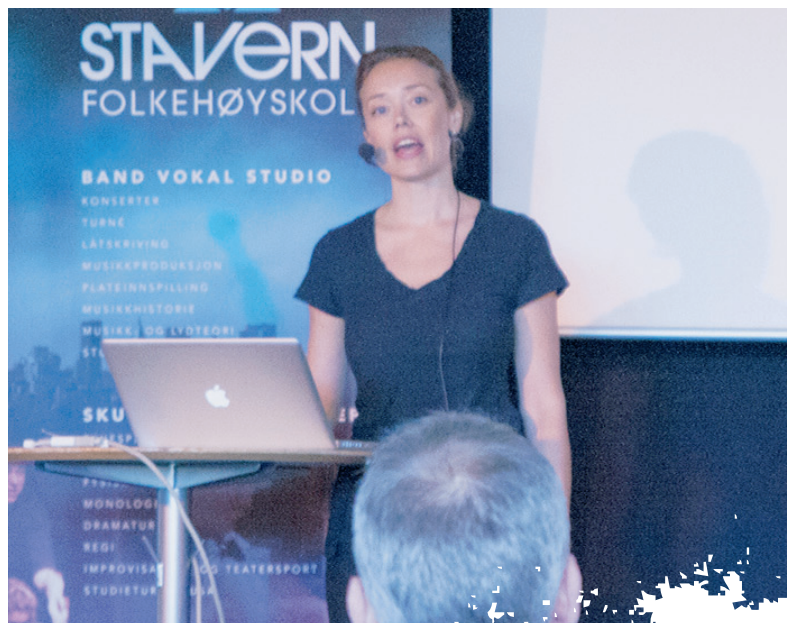
- Jeg er ikke skolert i Luther, så det er litt skummelt å skulle komme på et Luthersymposium åpnet Gjøvert, som har bakgrunn fra pinsebevegelsen. På begynnelsen av 2000-tallet var ungjenta fra Stavanger med i Jesus Revolution Army (JRA). - Det var brann i Europa, og det var unntakstilstand. «Det måtte en revolusjon til for å redde verden og vi måtte selv ta ansvar for å starte vekkelsen», siterer Gjøvert fra boken «Kampskrift for en ny generasjon», skre-

vet av Stephan Christiansen som startet bevegelsen JRA sammen med sin kone Anne. Etter fire intense år som soldat og teamleder, brøt Gjøvert ut for tretten år siden. - Jeg hadde mistet meg selv underveis, og brøt helt sammen, forteller hun. I dag er hun opptatt av å bruke tid på å hjelpe andre som sliter med lignende erfaringer.

BLE RADIKAL

Som soldat i JRA trampet hun i takt med de andre: «I no longer live for myself! I'm dead, crucified!» - Dette har vært mitt univers, min verden og mitt liv. I dag tenker hun at hun ble radikal fordi hun ville ha forandring.

- Jeg ønsket å bli hørt med min stemme og mine meninger. Jeg syntes det var en deilig følelse å være helt der ute på kanten av stupet, og leve hundre prosent med hele meg. Det var slik det føltes. Men det var en annen side også. Jeg hadde problemer med å ta vare på meg selv, og gi rom for meg selv og elske meg selv. Det var det ikke rom for i JRA. Gud

var kun interessert i ånden, mens kroppen og sjelen ble lagt i en samlesekk, beskriver hun.

TRENGER GRENSER

Ifølge Gjøvert var tiden i JRA mye preget av å følge ytre regler. - Det ga meg en legitimitet til å skule på andre: Ber du nok, inderlig nok, høyt nok? Jeg har snakket med refs inn i andre folks liv, i den tro at jeg gjorde Gud en tjeneste. Men hvis vi skal ta vare på hverandre trenger vi grenser som kan beskytte oss og fellesskapet vårt, og her trenger vi alle hjelp og nåde, sier hun. - Kristen tro og tjeneste handler om det mest grunnleggende i oss, og jeg tror vi må være myndi-

OPPGJØR Rut Gjøvert har skapt debatt i Kristen-Norge med sitt oppgjør med det karismatiske miljøet hun vokste opp i. For dette fikk hun også Petter Dass prisen i fjor.

ge mennesker som må lære å respekttere oss selv og hverandre. I dag er det å være kristen for meg å kunne stå på egne bein og være ansvarlig for eget liv, og det kan jeg ikke være hvis noen andre skal styre livet mitt. I dag er jeg forhåpentlig også mindre skråsikker enn da jeg vokste opp. Da var det lite rom for tvil, men sannheten er at det er mye jeg ikke vet.

Gleder seg til å tale på Visjon

Hele seks talere står på programmet til sommerens festival. Britt Solveig Spilde og Rune Tobiassen er to av dem.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**

Tema for årets Visjon er «HVERDAG med JESUS...i den doble betydningen hver dag med Jesus, og hverdag med Jesus». Britt Solveig Spilde fra Ungdom i Oppdrag taler på Visjon fredag kveld, og forteller til Budbæreren at hun oppdager stadig mer at Jesus ER selve livet. - Han er ikke bare en del av livet når jeg gjør «kristelige» ting, men han er mitt liv i min hverdag hver dag! I hverdag og fest. I glede og sorg. Det betyr at relasjonen til han blir dypere og sterkere med ham som senter for alt. Kampen min står om å slippe han til så jeg kan preges av og følge ham med

hode, hjerte og hender, sier hun.

HELE LIV

Til daglig leder Spilde et arbeid som heter Mission Europe. - Vi er lokalisert i Ungdom i Oppdrag i Skien. Vår visjon er å gi håp til dagens Europa gjennom å mobilisere, trene og sende folk til å pionere og plante menigheter og misjonale fellesskap, sier hun. - I tillegg leder jeg og mannen min en menighetsplanting i Skien. Spilde har ikke vært på Visjon tidligere, så hun gleder seg veldig til å treffe frikirkegjengen der. - Jeg tror Gud vil oppmuntre og kalle oss til hele liv i ham, sier hun.

FRIMODIGHET

Rune Tobiassen er et kjent fjes for de fleste visjonsdeltakere. Han er pastor i Østside Frikirke, og taler torsdag kveld og søndag formiddag på Visjon. Når Budbæreren spør hva hverdagslivet med Jesus innebærer for ham, vil han ikke røpe for mye av det han tenker å si

i talen på Visjon. - Men jeg kan si at jeg kommer til å ha fokus på at vi kan være frimodige som kristne og ikke være flau over det vi tror på. Vi tror på det mest sannsynlige alternativet. Dessuten er selveste Gud sammen med oss i hverdagen, noe som gir enda større grunn til frimodighet, sier han.

ÆRLIGE SVAR

I tillegg til å tale, holder Tobiassen seminaret «Grill en kristen» fredag ettermiddag. - Vi kan møte mange innvendinger mot kristen tro i hverdagen, innvendinger som gjør at vi mister frimodigheten. Her kan deltakerne komme med de utfordrende spørsmålene og så kan vi sammen se på mulige svar. Jeg tror ikke jeg er noe orakel som kan gi svar på alt, men jeg har brukt litt tid på å lytte til de vanligste spørsmålene og ønsker å dele hva jeg har sett. Jeg brukte for eksempel ett år av mitt liv til å se nærmere på om sekulærhumanismen er mer velbegrunnet enn kris-

Britt Solveig Spilde

Rune Tobiassen

ten tro, da jeg skrev masteroppgave. Og det jeg har sett, ønsker jeg å dele med andre. Jeg ønsker å gi rom for tvilen og gi ærlige svar på ærlige spørsmål. For meg er det slik at jeg ikke har nok tro til ikke å tro, sier Rune Tobiassen.

Deler troshistorier fra Bibelen

Anne Mari Schiager Topland er mangeårig bibellærer og hovedpastor i Arendal Frikirke. I boken «Han som ser meg - troshistorier fra andre tider og himmelstrøk» deler hun troshistorier fra det bibelske persongalleriet.

Tekst og foto: **GEIR ARNE JOHANSEN**

- Jeg har hørt mange troshistorier, og jeg har også delt min egen troshistorie med andre. De ulike gudsbildene som kommer til uttrykk i alle disse enkelthistoriene gjør at jeg stadig forstår litt mer av hvem Gud er, og det er det jeg ønsker å dele med andre gjennom denne boken, sier Anne Mari Schiager Topland. Selv om personene som blir presentert i boken er fra andre tider og himmelstrøk, er det en del konstanter mellom dem og oss. - Det er et enormt gap i tid og kultur, med opptil 3800 år mellom oss. Til felles har vi likevel det som handler om relasjoner oss mennesker imellom, forholdet til oss selv og gudsbildene våre. Dessuten menneskets behov for å bli sett, omfavnet og utfordret, sier hun. Forfatteren håper at hun gjennom de 22 historiene som fortelles, kan være med og gi noen nye synsvinkler til hva det vil si å være menneske og ny innsikt om hvem Gud er. - Vi har mange feilmalte bilder av Gud, og vi kan av og til trenge at disse brister slik at noe sannere kan vokse frem. Det kan være smertefullt, men det er nødvendig. Og det er en livslang prosess, sier Anne Mari Schiager Topland.

NYSJERRIG

Boken er blitt til først og fremst fordi hun hadde lyst til å gå inn i enkeltmenneskenes historier. - Jeg tenkte på hvilke bibelhistorier det er som utfordrer. Etterhvert som jeg gikk inn i enkelthistoriene, fikk jeg lyst til å fortelle den store historien gjennom de små. Derfor vil leseren se at det er en rød tråd i boken, som starter med det første kapitlet i 1. Mosebok og ender opp i Johannes åpenbaring, forteller Schiager Topland. Den observante leser vil også legge merke til at forfatteren også har fokusert

PRESENTASJON Morten Dahle Stærk fra Luther Forlag intervjuet forfatteren under boklanseringen i Oslo.

på bibelhistoriens «bi-personer». Slavekvinnen Hagar er den første som blir portrettert, og hun har også indirekte gitt bokens tittel. - Hagar gir Gud navnet: «Han som ser meg». Når vi leser historiene i Bibelen om mennesker som møtte Gud, blir jeg nysgjerrig: Hvordan var det å være dem? Hva strevde de med? Hva var betydningsfullt for dem, og hvordan møtte de Gud? Opplevtes Gud kjærlig og trøstende? Eller er han streng og distansert? Hva kan vi lære av historiene deres? Hvor kjenner vi oss igjen? Kanskje får vi, ved å speile oss i historiene deres, et glimt av hvem Gud er i våre liv? Jeg tror denne boken kan hjelpe oss til gode og ærlige trossamtaler.

FLERE GUDSBILDER

Anne Mari Schiager Topland snakker alltid om gudsbilder i flertall. - Vi bærer med oss flere gudsbilder, og jeg har gjennom mitt eget liv levd med Gud, stolt på ham, kjempet med ham og tvilt på ham. For sju år siden var jeg på nippet til å slippe taket, men i enden av den prosessen opplevde jeg at han bare er mye større enn mine spørsmål og mine tanker og funderinger, forteller hun. Ifølge Schiager Topland er boken ment for alle som ønsker å ta seg selv og livet og troen på alvor, og som våger å la seg utfordre. Den første boklanseringen holdt hun i Grimstad på byens største utested Apotekergården, der mer enn 150 mennesker hadde møtt opp. Møtet med leserne har berørt henne sterkt. - Jeg hadde så lyst til å bringe disse troshistoriene ut i byen. De fineste reaksjonene jeg har fått har vært lang stillhet. Tårer. Og iver etter å lese tekstene selv. Det er et veldig behov for samtale om trosspørsmål, derfor

er det en bolk med refleksjons- og samtalspørsmål bakerst i boka, forteller hun. Da hun testet ut bibelgruppekonseptet på tju e eldre nylig, skulle hun ikke ha klart å stoppe dem. - Flere av deltakerne ga uttrykk for at nå ønsket de å fortelle sine troshistorier til sine barn og barnebarn. Det syntes jeg var helt nydelig. Tenk hvilke ringvirkninger det kan gi!

TROSENGASJEMENT

Ett av Frikirkens hovedmål for de kommende årene er å skape trosengasjement i folks hverdag, gjennom blant annet mer bønn og bibellesning. Selv har Schiager Topland gjort det til en vane å lese i Bibelen hver dag. - Å komme inn i en vane med å lese Bibelen jevnlig, gjør det lettere også i vanskelige tider. Jeg anbefaler ikke å lese Bibelen fra perm til perm. For nye lesere anbefaler hun gjerne å starte med Markusevangeliet i Det

BOKAKTUELL Anne Mari Schiager Topland er hovedpastor i Arendal Frikirke, og har skrevet boken «Han som ser meg - troshistorier fra andre tider og himmelstrøk». Her fra boklanseringen i Oslo Østre Frikirke.

nye testamentet, og lese Ruts bok i Det gamle testamentet. Medlemmer fra menigheten i Arendal Frikirke har stilt seg til disposisjon og «lånt» øynene sine til bildecollagen som har blitt bokens forside. Forfatterens egen sønn Even er fotograf, mens sønnen Sondre har stått for formgivningen av boken. - Familien har vært helt uvurderlig i samtaler og drøftinger rundt kjøkkenbordet gjennom hele skriveprosessen, sier Schiager Topland, og retter samtidig en stor takk til alle involverte.

Stor bibelsamling gitt Kristiansand Frikirke

I slutten av mai mottok Kristiansand Frikirke en samling bestående av 1500 bibler fra en privat giver.

Bibelsamlingen som skal være Norges nest største, har eksemplarer som skriver seg tilbake til 1500-tallet.

- Det er mest nordiske bibler, men også fra andre land. Vi fikk spørsmål om vi var interessert i samlingen fra en giver som ville donere dette uten andre forpliktelser enn at vi får vist samlingen frem, sier administrativ leder i Kristiansand Frikirke Endre Sagedal.

Vil ha prosjektet inn i alle

Det Palestinske Bibelselskapets prosjekt for å redusere vold i skolene er så vellykket at myndighetene ønsker å innføre det i hele landet.

Tekst: **MIRIAM HAGEN**, Digni

Ingjerd Grimstad
Bandak

Undervisningsdepartementet i De Palestinske områdene publiserte i 2015 en rapport som avslørte at 61,8 prosent av barna hadde opplevd fysisk vold på skolen. En følge av den langvarige konflikten i landet er at mange av innbyggerne har utviklet symptomer på traumer. Sterke følelser og stress kan være vanskelig å takle, og dette har resultert i at det på mange områder i samfunnet har utviklet seg mye fysisk, psykisk og seksuell vold. Skolene er ikke noe unntak.

Å VERDSETTE FORSKJELLER

Noen år etter at den andre intifadaen startet i år 2000, startet Det Palestinske Bibelselskapet dette arbeidet for å bedre barnas situasjon. De utviklet en metode kalt «Valuing Differences/Principles» (VDP). Ved hjelp av denne tilnærmingen forsøker man å få barna til å avsløre sine egne, dyptliggende holdninger, som viser seg når man møter utfordringer. Metoden fokuserer også på å finne alternative måter å løse problemene på. Lederen stiller spørsmål som oppmuntrer barna til å finne prinsippene selv. Dermed styrkes barnas selvbevissthet, evne til kommunikasjon og sinnkontroll. Barna trenes i å takle sin sjenertet, å gi uttrykk for meningene sine offentlig, og de lærer å tilpasse seg, lytte og finne alternative løsninger i stedet for å skrike ut sin frustrasjon.

318 skolerådgivere fra syv provinser har blitt trent i VDP-metoden, og deretter har omtrent 12 000 skolebarn gjennomført programmet. Nå har Utdanningsdepartementet foreslått at dette programmet skal

gjennomføres i alle skolene i de 17 provinsene deres.

Det ville virkelig vært helt enestående om vi kunne levere til myndighetene, ikke fordi vi har penger, men fordi vår metode er så unik, sier prosjektrådgiver Ingjerd Grimstad Bandak i Frikirken, som er Det Palestinske Bibelselskapets norske partnerorganisasjon. Organisasjonene vurderer fortsatt om de har kapasitet til å imøtekomme ønsket fra Utdanningsdepartementet.

Å VERDSETTE SOSIALARBEIDERE

Statusen til sosialarbeidere i skolen var tidligere ikke særlig høy, men delvis på grunn av suksessen med dette prosjektet har myndighetene lært å anerkjenne hvilken betydning denne yrkesgruppen har.

-I fjor ble 268 rådgivere ansatt fordi de gode resultatene i skolene var så tydelige. En årlig Sosialarbeiderdag» er også innført, og første gang den ble gjennomført, var 500 deltagere samlet, sier Bandak.

I De Palestinske områdene er kristne en minoritet. Bare 1,5 prosent av befolkningen tilhører denne religionen. Ifølge Bandak, som har arbeidet som utsending i Palestina i dette prosjektet i seks år, bor de fleste kristne i visse områder i Jerusalem, Betlehem og Ramallah. «Ferdommen mot kristne kan være ganske fremtredende, særlig blant folk som aldri har møtt en kristen. Sett i denne sammenheng er tilbudet fra ministeriet en stor anerkjennelse av vårt bidrag til utviklingen i det Palestinske samfunnet. Dette kan igjen lette litt på presset som den kristne befolkningen er utsatt for.»

VELLYKKET DUKKETEATER

Prosjektet til Det Palestinske Bibelselskapets har vært støttet av Norad siden 2005. I prosjektets tidlige faser brukte man dukketeater som besøkte skoler i den hensikt å hjelpe barna til å leke og le igjen. Disse dukkene ble i mange år et fast, ukentlig innslag i direktesendt program på den

I disse dager dannes en «bibelgruppe» som skal gjennomgå og katalogisere samlingen.

- Giver vil også dekke kostnader til utstillingsmontere og hyller, slik at samlingen kan bli vist frem til publikum i trygge rammer, opplyser Sagedal. Ledelsen i menigheten håper at sam-

lingen kan bli til glede for mange, fra konfirmandklasser til bibelforskere.

NRK Sørlandet filmet et innslag da samlingen ankom Kristiansand Frikirke onsdag 24. mai.

skolene

HÅPTY Det gir håp når dette fredsskapende prosjektet blir etterspurt av palestinske skolemyndigheter.

nasjonale TV-kanalen, Palestine Broadcasting Channel. De underliggende budskap i disse sendingene, var å verdsette forskjeller mht. etnisitet, religion, funksjonsevne, kjønn osv.

Plakater på busstopp er også en del av prosjektet. 12 busstopp på Vestbredden er dekorert med store plakater. Fem forskjellige plakater er plassert på busstoppene i 3 måneder. Plakatenes budskap er at forskjeller kan være svært verdifulle:

Vi er forskjellige, men ingen er over/under hverandre.

6/9 kan sees fra forskjellige perspektiv, og begge er korrekt.

Det er ok å være forskjellige for å nå det samme målet.

Tenk over virkningen av ordene dine før du snakker!

Stiftelse har gjeve ut 13 millioner over 20 år

Pastor Erhard Hermansen i Herøy frikyrkje takka for alle gåvemidla som dei har fått frå Magda Sæviks stiftelse i gjennom 20 år. - Desse midla har betydd mykje for barne- og ungdomsarbeidet vårt.

Tekst: **HJØRDIS ALMELID VIKENES**

I oktober 1997 oppretta Liv og Per Sævik frå Herøy på Sunnmøre Magda Sæviks Stiftelse. Stiftinga fekk namn etter mora til Per. Formålet var ideelt, og styret for stiftinga skulle gje økonomisk støtte til kristent arbeid. I løpet av desse 20 åra har stiftinga fordelt over 13 millionar kroner til ulike lag og organisasjonar lokalt, regionalt, nasjonalt og internasjonalt.

Kjell Furnes har vore leiar for stiftingsstyret sidan starten og måndag 22. mai vart han takka av for den langvarige leiarinnsatsen sin i samband med ei tilstelling på hotellet i Fosnavågen. Per Sævik formidla at Havila Holding ettergjev eit lån dei tidlegare har gjeve til stiftinga, slik at 20 års gáva vert på 2,5 millionar kroner. Liv og Per Sævik takka Kjell Furnes for den gode innsatsen han har lagt ned for stiftinga, og gav gåver til både han og kona Anne Berit Furnes.

STATUTTANE

I statuttane for stiftinga er det spesifisert at 25 prosent av gåvepengane skal gå til evangelisk arbeid på Remøy bedehus og 25 prosent til Den evangelisk lutherske frikyrkja i Herøy. Midlane skal gå til forkynnande verksemd og barne- og ungdomsarbeid. Restende midlar, altså 50 prosent, skal styret fordele etter søknad, eller gjevast til andre aktivitetar som etter styret si vurdering best kan imøtekomme stiftinga sitt formål.

- Grunnkapitalen ved opprettinga var på 50.000 kroner. I tillegg overførte stiftaren ved gåvedisposisjon 60.500 aksjar i Sævik Supply ASA. Samla gav dette mid-

lar på ca 10 millionar til disposisjon. Seinare vart grunnkapitalen auka med 1.5 millionar kroner, altså til 1.550.000 kroner, fortel Kjell Furnes.

Styret for stiftinga har vore Liv Kruse Sævik, Remøy Indremisjon, Eldar Skeide, Herøy frikyrkje og Kjell Furnes, Sunnmøre Indremisjon. I 2000 kom Jostein Sætrene inn i staden for Eldar Skeide, valt av frikyrkja. Det er Jostein Sætrene som no tek over for Kjell Furnes som leiar i stiftinga.

MANDATET

Furnes seier at styret har tolka mandatet slik at midla skal brukast til kristent evangelisk arbeid, særleg retta mot born og unge. I einsskilte høve har styret også gjeve gåver til sosial-evangelisk arbeid, mellom anna til tiltak i aust-blokklanda. Elles har det også vorte gjeve gåvemidlar til heis, einsskilte innreiingar, innkjøp av lydanlegg med meir, men ikkje direkte til husbygging.

- Den lengste perioden med å forvalte midlane på vegner av styret har Sydvesttor AS hatt, og dei har utført eit godt arbeid for styret. Sigvald Skeide har vore ein god mann for oss. Tre privatskular på Sunnmøre har også fått formidla lån frå stiftinga, etter ekstramidlar som eigarane tilførte stiftinga. Vi veit at dei pengane som stiftinga har delt ut har vore til stor hjelp og oppmuntring til viktige oppgåver både i Noreg og i andre land, understreka Furnes.

GISKEMENN

Det vert ein sambygding av han Kjell Furnes som går inn i styret etter han, nemleg Harry Valderhaug. Han er ordførar i Giske kommune. For Harry som tidlegare berre har kjent til Magda Sævik stiftinga frå utsida som organisasjonsmann, synest han det er kjekt å få kunne vere med i styret no.

- Eg har sett verknadene av gjevverglede frå stiftinga og alt det positive det medfører. Når lag og organisasjonar vert tilført gåvemidlar, blomstar både dugnadsanda og det frivillige arbeidet. Eg synest det er eit kjenneteikn på Sunnmøre dette med alt det frivillige arbeidet som vert drifta. Gåvemidla frå Magda Sæviks stiftelse løyser ut mykje dugnadsarbeid rundt om og det sy-

HERØY Pastor Erhard Hermansen takka på vegner av Herøy frikyrkje for alt det gåvemidla frå Magda Sæviks stiftelse har betydd for barne- og ungdomsarbeidet deira i 20 år. Han har også personleg mykje å takke stiftinga for, då det var gåvemidlar som finansierte ungdomspastorstillinga han byrja i i 1998. (Foto: Hjørdis Almélid Vikenes)

nest eg er flott, seier Harry Valderhaug.

TAKKETALAR

Krinsleiar Johan Halsne i Sunnmøre Indremisjon takka også Kjell Furnes for det arbeidet han har lagt ned i styret for Magda Sæviks stiftelse. Dei gåvene som stiftinga har delt har gjeve positive ringverknader for mange. Han gav tre bøker til Anne Berit og Kjell Furnes - nemleg Edvard Hoem sine «kuttvandringsbøker til Amerika». Halsne meinte at å lese Hoem sine bøker kunne gje dei reiselyst.

Vidare takka pastor Erhard Hermansen for alt det Herøy frikyrkja hadde fått av gåvemidlar i alle desse åra og kor mykje det har betydd for dei i barne- og ungdomsarbeidet. Han fortalde også at det var gåvemidlar frå stiftinga som var årsaka til at han fekk jobb i Herøy.

- Eg såg på lokaltv frå Sunnmøre på Austlandet i 1997 at dei søkte etter ungdomspastor i Herøy. Dermed vart det slik at eg fekk jobb her i 1998, og sidan har eg vore her.

- Det er store sko som skal fyllest, men dette er ikkje eit sololøp. Vi har gode folk med oss i arbeidet og vi ynskjer å vidareføre arbeidet som Kjell har starta. Det ber vi om at vi skal klare, seier den nye styreleiaren Jostein Sætrene i Magda Sæviks stiftelse.

B
E
R
E
M
E
M
E

Nei til vigsling av styremedlemmer i Frikirken. Ja til en grenseoppgang mellom styring og ledelse i lokalmenigheten.

Brunlanes, Kristiansand og Stavern menigheter har samarbeidet om innmeldt forslag om opprettelse av menighetsstyre i lokalmenigheten - med bredere sammensetning og ikke bare ordinerte eldste og pastorer. Her er begrunnelsen til synodesak 15. Den er ført i penningen av Arne Kristiansen, som er sekretær for arbeidet med saksframlegget fra de tre menighetene.

Etter avtale med innsendere er innlegget forkortet. Kan leses i fullstendig versjon på nettsiden www.budbaeren.no/debatt

SYNODESAK 15/2017 B. Opprettelse av menighetsstyre

I de utsendte saksdokumenter til menighetene skriver synodestyret at vårt forslag er uoversiktlig. Derfor vil vi her gi forslaget en bredere begrunnelse. Videre hevder synodestyret at dagens ordning gir nødvendig rom for delegering av oppgaver. Til det vil vi svare: Hvis vårt forslag hadde omhandlet hvordan eldsteråd og diakonråd

bedre kan delegerer sine oppgaver ville vi vært enig med styret. Forfatningen gir stor grad av delegeringsmuligheter. Men forslaget handler ikke om delegering, men om formalisering av et styre som har større forankring i menigheten, er mer i tråd med nådegaveprinsippet Frikirken bygger på og som mer svarer med ordninger ellers i organisasjonslivet.

I det fremlagte forslaget skjelnes det klarere mellom styring og ledelse i menigheten og man balanserer nådegavetjenesten og de faste tjenester i menigheten i større grad enn i dag. I forfatningen basisparagraf 3, står det bl.a.: "Han (Kristus) styrer og leder kirken gjennom de nådegaver han gir og de embeter (tjenester) han har innsatt." Dette gir et godt utgangspunkt for vår tenkning om forholdet mellom kirkelige tjenesteoppgaver og ansvarsroller.

Vår vurdering og begrunnelse

1. Frikirken har en ordning der de som er ordinert til tje-

neste med ord og sakrament (den prestelige tjenesten) også har styringsansvaret - siden eldsterådet utgjør menighetsstyret (§ 4). Dette har vi fra presbyteriansk kirketenkning der «lærende» og «styrende» eldste utgjør eldsterådet. Frikirken forlot denne skjelningen i 1990-årene etter behandlingen av en utredning om eldstetjenesten i Frikirken (1985) som vektla det nytestamentlige nådegaveprinsippet på bekostning av skotsk presbyteriansk kirkeforfatning. Mye har skjedd i våre menigheter etter dette; nådegaveundervisning og nådegavekurs, personlig kompetanseutvikling og tjenstedifferensiering.

Men: Er det rett at den som er vigslet til tjeneste som forkynner og åndelig leder automatisk også skal sitte med ansvar for drift, økonomi og forvaltning av menighetens ressurser - og å ha personlig utrustning til dette? Og: Styrings- og forvaltningsgavene er vel ikke forbeholdt «pastoratet»? Skal vi fortsatt la en presbyteriansk kirketenkning over-

styre en luthersk embetsforståelse (forkynnelsen av evangeliet og nådemiddelforvaltningen)?

(red merk forkortet innlegg)

VÅRT FORSLAG TIL SYNODEN 2017:

Menighetsmøtet velger et bredt sammensatt styre for en valgperiode, og dette defineres som menighetens styre.

Pastorer og eldste utgjør eldsterådet med hyrde- og læreansvar som i dag, men uten styre-/ drifts-/ økonomiansvar, men med vektlegging på tjenesteoppgaver.

Diakonene utgjør diakonrådet med fellesskapsbyggende oppgaver som i dag, men uten styre-/ drifts-/ økonomiansvar, men med vektlegging på tjenesteoppgaver.

Endring av forfatning og reglement for opprettelse av menighetsstyre og skjelning mellom styring og ledelse: Se sidene 19 - 22 i Synodedokumenter til menighetsbehandling 2017.

Om styring og ledelse

«Så skal vi vie oss til bønner og tjenesten med Ordet»

Gledelig nok sender synodestyret ut et lite utvalg av saker til kommende synodemøte for behandling i menighetene. Rimeligvis fordi de ønsker å lytte til hva menighetene - grasrota så og si - mener i de aktuelle sakene. Mildt sagt er det da underlig å registrere at i alle fall én sak som også min menighet behandlet etter beste evne, nærmest totalt manglet et saksframlegg med en nærmere forklaring, enn si argumentasjon, for å mene det ene eller det andre. Det gjelder spørsmålet om eldsterådet fortsatt skal være menighetens formelle styre slik det er etter forfatningen pr. i dag.

Mindre underlig blir det da ikke når et bearbejdet dokument fra de tre forslagsstillende menigheter blir lagt ut på Budbærerens debattsider 26. mai, altså etter at fristen for menighetsbehandling var utløpt. Et dokument som i det minste gir en noe bredere forklaring og bakgrunn for forslaget.

Til tross for dette: Det er ett forhold i særdeleshet jeg savner og undres over ikke er tatt tydelig med i deres begrunnelse.

At de kobler saken opp mot Frikirkens etablering for over 100 år siden med røtter i presbyteriansk kirketenkning er for så vidt ok. Og problematiserer et styrearbeid anno 2017 som tildels fremmed i et organ som primært skulle være en tjeneste med ord og sakrament. Bedre blir det slett ikke når medlemmene i dette styret skal inneha dette styreværet «på livstid» (selv om det nå igjen er fremmet forslag om eldste på åremål).

Mitt hovedspørsmål er likevel: Hvorfor ikke gå helt tilbake til aposteltiden da apostlene forsto at de kunne ikke gjøre «kalt». Og Frikirkens diakonråd ble på sett og vis etablert. (Litt pussig at ikke det var dette rådet som fikk styreansvaret i Frikirkens menigheter, når våre eldste primært skulle ta seg av den åndelige hyrdefunk-

sjonen?) «Så skal vi vie oss til bønner og tjenesten med Ordet», som de sa (Ap.gj. 6.4).

Jeg undres tidvis på om vi i vår kirke virkelig har forstått hvilken verdi vi har med vår eldsteordning. Etter mitt skjønn mer viktig enn noensinne. En tjeneste som samtalepartnere, medvandrere og åndelige veiledere i vår tid. For noen kanskje mest fremtredende på tomannshånd eller i mindre grupper, mens andre i større grad har overblikket og «leser» tida vi lever i (kanskje vi for de sistnevnte skulle driste oss til å holde fram kriteriene som visstnok en gang ble uttalt ved valg av pave: «Evne til kommunikasjon, analytisk, intellektuell, evne til å tolke tiden»?!) Men da må vi selv sagt gi våre eldste mulighet til å gjøre nettopp det vi har valg dem til. Det var nettopp det som var bakgrunnen for at vi i min menighet i 2006 valgte å prøve ut det vi kalte administrasjonsråd, basert på delegert myndighet for-

melt fra eldsterådet. Nemlig «å legge til rette for at eldsteråd og diakonråd i større grad kan fokusere på sine primæroppgaver». Og Randesund menighet har fortsatt et administrasjonsråd (om enn praktiseringen av vedtaket fra 2006 ser ut til å ha blitt noe endret).

Jeg drømmer i alle fall om at Frikirkens menigheter har eldsteråd som virkelig er dedikert til tjenesten som hyrder og veiledere. De må gjerne velges på åremål, men jeg har et sterkt håp om at de blir i tjenesten i mange, mange år. Det fins utvilsomt andre kompetente mennesker i de aller fleste menigheter som kan ta seg av styringsfunksjoner og økonomi i et formelt styre. Aldeles ikke basert på delegasjon fra eldsterådet. Måtte synoden 2017 gripe anledningen.

Finn E. Isaksen
Randesund

Budbæreren er en arena for samtale og debatt i Frikirken. Kronikkene kommer inn under den vide overskriften "Forum for frie frender". Redaksjonen vil forbeholde seg retten til å forkorte leserbrev som overstiger 300 ord.

Kommentar til Lindbekk

Jeg har lyst til å komme med noen kommentarer til Bjarne Lindbekks innlegg i Bb nr 3, under overskriften Homofilisaken.

Innledningsvis sier han at det fins ulike syn på denne saken også i vårt kirkesamfunn, og at det er grunn til å frykte en opprivende debatt.

Videre, om det er mulig å bli enige om et kompromiss for å unngå splittelse og motløshet.

Han har fem punkter med forskjellige alternativer.

Punkt 1 er jeg helt enig i. Punkt 2, 3 og 4 kan jeg ikke være med på, begynner vi å være ettergivende her, så kan vi snart komme i alvorlige vansker. Ekteskapet er for mann og kvinne, punktum! Her er det ikke noe å gå på. Ref. 1 Kor. 6,9

Skriften er klinkende klar på at de som gjør slikt, ikke skal arve Guds rike. Vi har et ansvar som kirkesamfunn og som mennesker å lede rett. Så etter mitt skjønns må vi holde fast på at likekjønna ekteskap er mot Guds gode vilje, kort sagt, det er synd.

Punkt 5 er jeg helt enig. De som har legningen og lever alene, skal selvfølgelig bli møtt med kjærlighet og respekt.

Thorbjørn Aabel

Minneord etter Helge Utaker

En av Den Evangelisk Lutherske Frikirkens mest markante profiler gjennom 50 år, Helge Utaker, døde 28.mai, 80 år gammel.

Utaker ble i 1965 hentet rett fra teologistudiene til Frikirkens seminar LBM. Fra denne posisjonen kom han til å få stor innflytelse over utviklingen i kirkesamfunnet. Som en av forholdsvis få teologer i Frikirken den gang, ble han sentral i arbeidet med å utvikle en sterkere kirkelig identitet og bevissthet. Dette resulterte blant annet i erklæringer om Frikirkens skrift- og kirkesyn vedtatt på synodemøtene i henholdsvis 1967 og 1968.

Som seminarleder kom han til å påvirke en hel generasjon med unge og nye pastorer som siden 1960 og 70 tallet og helt fram til nå, har preget Frikirken. Foruten dette var Utaker også en treårsperiode redaktør av Frikirkens hovedorgan Budbæreren.

Helge Utaker tjenestegjorde i Forsvaret både som offiser og prest. Han var en ledertype som kombinerte en klar tanke med et

varmt hjerte. Som feltprost, fra begynnelsen til midt på 1990-tallet, staket han ut en kurs for feltpresttjenesten som fortsatt er en rettesnor for tjenesten: Feltprestenes budskap og veiledning må gi soldatene tro og håp, og bidra til å forankre tjenesten etisk. Internasjonalt var Helge Utaker en av dem som ble lyttet til når strategiske spørsmål ble diskutert. Han gjorde en forskjell uansett hvor han var, som sjef, som teolog, som prest og som menneske.

Etter noen år som feltprost vendte Utaker i 1996 tilbake til Frikirken, nå som pastor. Det ble fire år i Oslo Vestre Frikirke og seks år i Drammen Frikirke. Fra 2001-2004 var han også tilsynsmann i østre presbyterium.

Utaker deltok i, og satte sitt tydelige preg på, arbeidet med mange viktige temaer. Han satt blant annet i komiteen for salmebokrevisjonen i 1994, utredningskomiteen om eldste på åremål frem mot synodemøtet i 2002, ut-

redningen om ordinasjon av kvinner til synoden 2004, arbeidet med Frikirkens 125-årsskrift, og i dialoggruppe med Den norske kirke om en mulig samarbeidsavtale i 2008.

Han var svært opptatt av gudstjenesteliv og kirkes ordninger, og har vært medlem i både Frikirkens forfatningsutvalg og liturgitvalg.

I sine 80 år har Helge Utaker fått bety mye for Frikirken, Forsvaret og mange enkeltmennesker. De siste årene i tjeneste arbeidet han målbevisst og engasjert for å utvikle de menighetene han tjenste i. Han fulgte med i og deltok aktivt i debattene i kirkesamfunnet og var levende opptatt av framtiden. Utaker veiledet flere pastorer, også etter at han selv avsluttet sin pastortjeneste.

Helge Utaker vil likevel ikke først og fremst bli husket for alt han har gjort, men for den han var. Som bergenser svarte han til myten om bergensere. Utaker var ikke redd for å si det han mente, høyt og

klart. Men rett under overflaten banket et varmt hjerte. For Helge Utaker så andre mennesker, fordi han selv var blitt sett. Sett av Jesus. Bak hans arbeid og engasjement lå alltid ønsket om at flere mennesker skulle få et møte med Jesus som sin frelser.

Vi lyser fred over Helge Utakers minne.

Jarle Skullerud
Synodeformann
i Frikirken

Alf P Hagesæther
Felprost

Ønsker du et spennende år i Oslo 2017/2018? Vi ser etter deg som kan kombinere deltidsjobb med studier eller annet arbeid i Oslo! Kontakt oss på oslosondre@gmail.com www.frikirken.oslosondre.no

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Flere innlegg på nettsiden

Under www.budbareren.no/debatt ligger det flere innlegg man kan kommentere på.

Sensommerdager

i Stavern
for godt voksne.
21.-25. august

Påmeldingsfrist 1. august

Program er sendt til menighetene

STAVERN
FOLKEHØYSKOLE
www.stavernfhs.no

smak av folkehøyskole

29. september - 1. oktober

inviterer Stavern folkehøyskole alle frikirkeungdommer som går i 1.-3. på videregående skole til en uforglemmelig helg på Fredtun.

for kun kr 350,- tilbys overnatting, mat, smak på linjetilbudene, møte med årets elever og skolens lærere.

STAVERN
FOLKEHØYSKOLE

velkommen
www.stavernfhs.no

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

JAN LØKKEBORG

Ordflom

Jeg har jevnlig sjelesorgsamtale med en eldre mann utenfor menigheten. Han har avtale om én times samtale og vi prøver å finne veier til glede og veier ut av det tyngende. Han er en person med veldig sans for detaljer og lytter godt. Som regel sier han gjerne etter tre kvarter: «Jeg tenker det er nok for i dag, jeg har fått mye å tenke på». I samtalene har jeg merket meg hvordan hvert ord har en vekt. Alt jeg sier tenker og grunner han på. Det gjør at jeg har tenkt at det hverken er mengden eller lengden som er viktig.

Det slår meg hvordan vi ofte devaluerer ordene ved å bruke veldig mange av dem, eller slenge de litt innholdsløst rundt oss. For mange ord gjør at de mister noe av verdien. Ord har blitt hyllevare på billigsalg, for det finnes så mange at de ikke er ettertraktet lenger. Tenk da når hvert ord fra min munn kan være tunge og rike nok til å fylle resten av dagen til en mann!

«Jeg tenker det er nok nå». Orda var såpass tunge og verdifulle at han trengte ikke en hel time full av dem. Denne lille timen i sammen med den eldre herren har vært like mye til inspirasjon for meg som han. Orda har fått ny verdi imøte med en som verdsetter hver enkelt av dem. La oss ikke bruke for mange ord og spre de vektuløse og verdiløse rundt i rommet. «Den rettfærdiges munn er en kilde til liv.» Ordspråkene 10,11.

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhyttdelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Jan Tanggaard** har levert følgende bidrag

KJESK

Det er ikke alltid lett å uttale alle ord riktig. Slik var det også en gang vi tre brødre skulle i kiosken. Vi var på teltmøter på Gubba v/Nevlunghavn og fikk noen kroner for å gå bort til kiosken som lå rett over veien. «Jeg skal ha en pakke kjesk», sier Tor. «Hva?», sier dama i kiosken. «En pakke kjesk», gjentar Tor. «Hæ», kommer det fra dama. «Han mener kjesk», sier jeg for å prøve å hjelpe min bror. Og da begynner vi alle å le. «Ja, du skal få ei pakke», sier dama, «men neste gang bør du si kjesk - nei, jeg mener KJEKS!».

Jan Tanggaard utfordrer Svein Waale

FAKTA:

Navn: Erlend Frøen **Alder:** 35

Sivilstatus: Singel **Menighetstilhørighet:** Tønsberg Frikirke

Virke: Økonomiansvarlig Frikirketorget

Ny økonomiansvarlig

ALLSIDIG Erlend Frøen er ny økonomiansvarlig på Frikirketorget og engasjert i Tønsberg Bibelskole.

Erlend Frøen er ny økonomiansvarlig på Frikirketorget, etter at Aud Bergquist sluttet i juni.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?
- I det daglige er det de små tingene som en får på plass som gjør det litt bedre, som for eksempel en formel i Excel som henter inn og sammenstiller den informasjonen en trenger så en sparer en halv dags arbeid. På et litt større plan så er det å være en del av å tilrettelegge, og muliggjøre det kallet vi har som kirkesamfunn og enkeltmenigheter.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Jeg har vel ikke ett favorittvers, men flere, det går jo litt i sesonger for hva Gud sier og hva som betyr mest i øyeblikket. Ett av de er Salme 37,5 «Legg din vei i Herrens hånd! Stol på ham, så griper han inn.» For meg sier dette noe om kristenlivet, hvor vi er kalt til overgivelse, det er ikke et og annet veivalg, men hele veien som jeg overgir til Han. Å overgi seg til Han er å stole på Han, og når jeg gjør det

griper Han inn og gjør det bare Han kan gjøre.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Jeg tenker det er sant på flere plan, som lokalmenighet, kirkesamfunn og som en del av hele Guds menighet, så er vi sammen om å nå ut. Det er mange aspekter en kan trekke frem, det er selvsagt befriende å slippe å gjøre det alene, og vite at vi er en del av Kristi legeme hvor vi alle spiller vår rolle, og gjør vår del så vi sammen når målet.

- Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?

- Jeg har gleden av å være involvert i Tønsberg Bibelskole. Det er nå litt over ett år til vi er i gang med elever, og det er selvsagt mye som må på plass, planlegges, og tilrettelegges før alt er klart. Men vi er nå en god gjeng som jobber med det. Jeg synes dette er spennende fordi jeg tror det vil være med å bidra til at vi får se unge mennesker utrustet, satt i brann og leve Jesuslivet, hvor en naturlig kan ta med det overnaturlige og ha en betydning og påvirkning på alle samfunnsområdene.